

Я КРАЇНИ ІНШОЇ НЕ ЗНАЮ...



ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XIV
№ 144 (1780).

СЕРЕДА, 5 грудня 1973 року

Ціна 2 коп.

Схвально відгукнулися на ініціативу комсомольсько-молодіжної бригади верстатників головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» — Виконати п'ятирічку до дня присвоєння комсомолу імені Леніна — в молодіжних колективах Світловодська.

На звітно-виборних зборах комсомольсько-молодіжна зміна заводу чистих

ЗАВЕРШУЄМО ВИРІШАЛЬНИЙ РОВЕСНИК П'ЯТИРІЧКИ— ЮВІЛЕЮ

металів імені 30-річчя СРСР Людмила Лєтнікова переглянула свої соціалістичні зобов'язання і вирішила: виконаємо п'ятирічку за чотири роки.

Цей колектив — ровесник п'ятирічки. Комсомольці рапортували про виконання плану третього року

ще 30 серпня. А ще через місяць друзів порадувала комсомольсько-молодіжна зміна цього ж заводу, де групкомсоргом Віктор Коршенко — 30 вересня почали працювати в рахунок наступного, 1974 року.

А. МИХАЙЛІВ.

ЗАКОН НАШ—ДРУЖИТИ

Розповідь двічі Героя Соціалістичної Праці, депутата Верховної Ради СРСР, бригадира тракторної бригади ордена Леніна колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району
О. В. ГІТАЛОВА

МЕНІ хочеться розпочати з однієї цікавої зустрічі. Вона відбулась у колгоспі імені Салавата Юлаєва Башкирської АРСР. Я був гостем, а Герой Соціалістичної Праці Шариф Султанов, голова цього колгоспу — господарем. А напередодні ми виступали в протилежних ролях — господарем був я, а гостем — Шариф Султанов. Тоді, під час перебування на Кіровоградщині башкирської делегації, у її складі завітав у нашу тракторну бригаду і він, голова передового в Башкирії колгоспу. Немало корисного, почального взяв для себе Султанов. І ось тепер він розповідав, що ж колгосп запровадив із скарбниці передового досвіду, яку щедро відкрили перед башкирами їхні українські друзі.

— По-перше, кукурудзу ми вирощуємо за вашим методом, — ділився Султанов. — На значних площах сіємо її, як і ваша тракторна бригада, пунктирним способом. Відразу всі переконалися у його перевагах. Зменшились затрати праці, дешевішає стала продукція. Та найголовніше — пунктирний спосіб дав нам можливість підвищити врожай кукурудзи.

Слухав я розповідь свого башкирського друга і радіє: не дарма, ні не дарма тоді цілий день я розповідав і Султанову, і його колегам про роботу наших механізаторів, про їх великий досвід, про всі тонкощі вирощування кукурудзи та

інших культур. А між тим Султанов продовжував:

— По-друге, наші механізатори тепер використовують ваші поради і відносно міжрядного обробітку кукурудзи...

Потім господар розповів про те, що тепер у них на всі трактори заведено технічні паспорти, що це дало можливість краще експлуатувати техніку, по-господарському використовувати запасні частини, підвищувати виробіток на трактор.

Приємно було слухати Шарифа Султанова, тому що наш досвід послужив на користь башкирським хліборобам, з якими Кіровоградщина змагається ось уже понад півтора десяти років. Це змагання дає чудові плоди. До нас в бригаду та в інші колгоспи приїжджали башкирські буряководи, вивчали передовий досвід вирощування цієї цінної технічної культури. На тракторах і сівалках працювали механізатори-башкири, а кращі механізатори нашої області виступали в ролі вчителів-наставників. Вони словом і ділом допомагали своїм братам оволодіти передовими методами вирощування солодкої кукурудзи. Потім друзі з Башкирії побували на обласній сільсько-господарській дослідній станції, де вчені-спеціалісти ознайомили їх з усіма тонкощами вирощування зернових і технічних культур. Кіровоградці дали їм високоврожайне насіння ячменю, а гості, в свою чергу, поділились із кіровоградцями насінням високоврожайного гороху власної селекції.

ДАЛЕКО за межами Кіровоградщини відома Новоукраїнка багатьма своїми добрими починами, високою культурою землеробства, багатими врожаєм. Тут, вперше у цій місцевості, почали створюватись колгоспи. Перше таке гос-

(Закінчення на 2-й стор.).



«Мені — п'ять років!» — радісно повідомляє світу ця юна якутка. І радість її зрозуміла. Батьківщина встановила назавжди рівність з усіма ровесниками країни. Вона принесла світло науки і культури, звільнила народи від темряви і поневолення. Ділає раде й щасливе. І через все життя пронесе усвідомлення вільної, повноправної людини. Права її гарантує Конституція СРСР.

Тридцятиріччю визволення присвячено

29 листопада 1943 року радянські війська, форсувавши Дніпро, звільнили Табурище, на місці якого виростло зараз красень-місто Світловодськ. Тридцятиріччю цієї події присвячувався урочистий вечір, який пройшов в міському Палаці культури ім. В. І. Леніна. Військовий комісар району В. Д. Демченко розповів учасникам про героїчні подвиги визволителів, про те, якими зусиллями і жертвами була завойована перемога.

На закінчення відбувся концерт художньої самодіяльності.

О. ШЕВЧЕНКО,
Інструктор Світловодського міського комсомолу.

МОЛОДЕ МІСТО НАД РУКОТВОРНИМ МОРЕМ — СВІТЛОВДСЬК. Як і в кожному місті, НАЙТИПОВІШИЙ КРАЄВИД ЙОГО З БАШТОВИМИ КРАНАМИ. РОЗРОСТАЄТЬСЯ МІСТО ВШИР, ПІДНИМАЄТЬСЯ ПОВЕРХАМИ ВГОРУ. І БУДИВЕЛЬНИКИ ТУТ, ПЕВНО, ЛЮДИ НАЙЩАСЛИВІШІ — ВОНИ ЩОДЕННО З ВИСОТИ РИШТУВАНЬ МИЛЮТЬСЯ ЧУДОВОЮ ПАНОРАМОЮ МІСТА, РАДІЮТЬ З ПРАЦІ СВОЇХ РУК.

Фото В. КОВПАКА.

КОМСОМОЛЬСЬКІ КОНФЕРЕНЦІЇ ВІДБУЛИСЬ:

В Олександрійському районі організаційний пленум обрав першим секретарем райкому комсомолу М. М. Ягоденка, другим секретарем — М. М. Швиданенка, секретарем — завідувачою відділом учнівської молоді Н. А. Уварову.

В роботі конференції взяли участь та виступили перший секретар райкому

партії К. І. Сабанський та завідувач відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому комсомолу В. Д. Мішура.

В Олександрійському районі організаційний пленум обрав першим секретарем райкому ЛКСМУ І. М. Нестрового, другим секретарем — К. А. Заваду, секретарем — завідувачою відділом учнів-

ської молоді Н. А. Згарську.

В роботі конференції взяли участь та виступили перший секретар райкому партії С. Х. Тараненко та завідувач відділом комсомольських організацій обкому комсомолу А. І. Омелін.

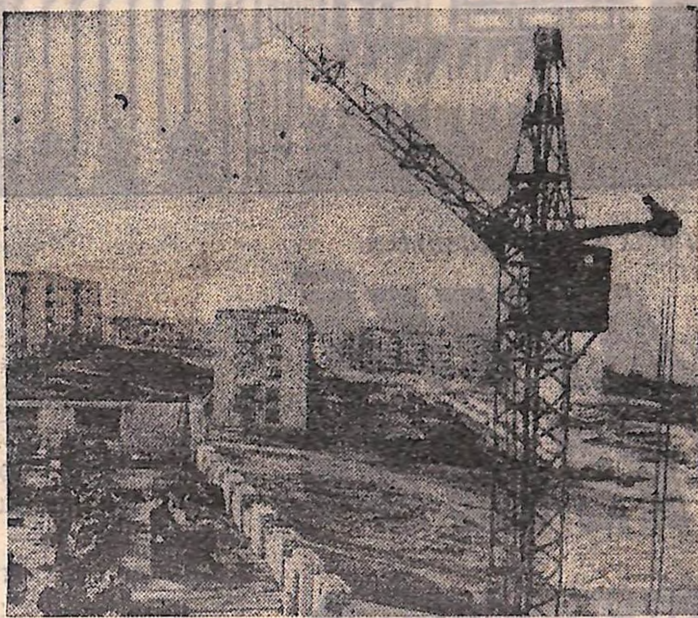
У Новоархангельському районі організаційний пленум обрав першим секретарем райкому ЛКСМУ

Л. Ф. Родюк, другим секретарем — І. П. Олександрова, секретарем — завідувачою відділом учнівської молоді Г. Д. Хавцеватську.

У роботі конференції взяли участь та виступили завідувач відділом студентської і шкільної молоді та піонерів обкому комсомолу Н. Т. Слюсаренко.

У Новомиргородському районі першим секретарем райкому комсомолу обрано А. С. Томашова, другим секретарем — В. І. Шарпара, секретарем — завідувачою відділом учнівської молоді В. К. Бурак.

В роботі конференції взяли участь та виступили перший секретар райкому партії В. К. Дримченко та секретар обкому комсомолу В. П. Кришевич.



ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

НА ЗМІНУ БРАТАМ

Іван Титович Савчук з гордістю дивився на свого молодшого сина Сергія. Мати пов'язала на його грудях вишитий рушник, а дівчата барвисті стрічки.

— Та дивись мені, служи як і Сашко, — наказував батько. Це він згадав про старшого сина Олександра, який недовго повернувся з армії додому...

Хлібороби колгоспу імені Мічуріна вітали сільського листоношу Володимира Семеновича Чернюка. Він теж сьогодні виряджав в армію свого молодшого сина — Василя. Старший Володимир уже служить в армії, він — військовий водій. Таку ж спеціальність

має і Василь. Напутнє слово від батьків слаує вчорашній тракторист Стасіслав Левковський.

Віритесь, що хлопці стануть відмінними воїнами. Адже вони навчалися на пунктах початкової військової підготовки, склали нормативні комплекси ГПО. Обіцяли комсомольці не підвести своїх старших братів.

Л. ПОЛІЩУК,
наш громадський кореспондент.
с. Журавлянка,
Голованівського району.

Професія... Нині юнаки і дівчата нашої країни без вагань обирають найулюбленішу. Це право вибороти їхні діди, батьки. Це право їм дала Конституція СРСР.

Леонід Чигрин, коли прийшов час обирати професію, не вагався. Визначився на тракториста і працює в механізованому загоні Новоградського райоб'єднання «Сільгосптехніка». Сумлінна праця, перевиконання норм, участь у громадській роботі — а Леоніда обрали членом райкому комсомолу — ось за що поважають друзі юнака.

На фото злізу: Леонід ЧИГРИН.

Фото І. КОРЗУНА.

ЗАКОН НАШ — ДРУЖИТИ

(Закінчення).

подарство виникло 14 березня 1921 року і називалося «Нова праця». В роки колективізації район відзначився великою активністю бідняків. Вже на початку 1929 року в колгосп вступило більше половини селянських господарств. До новоукраїнців приїздили видатні діячі партії й уряду Г. І. Петровський і С. В. Корсіор. Наприкінці тридцятих років колгоспи району були вже міцними, багатогалузовими господарствами.

Тоді, перед війною, ми добре, впевнено стартували. Тільки-но опинилися на підготовлену нами шляху, взяли потрібний розгін, як тут фашистський загартний стан на перешкоді. Всі пішли на війну. Повернувся я після війни в рідне Комішувате і не знав його, так гітлерівці все знищили, зруйнували, пограбували. Коли йшов на війну, синочку було всього один рік, а повернувся з війни — йому вже п'ять...

НОВОУКРАЇНКА наших днів — це оновлений край. Дорідні врожаї. Рентабельне тваринництво. Чудова техніка. Високі прибутки колгоспів, а відтак — великі заробітки колгоспників.

Зараз в господарствах району нараховується понад 1300 тракторів, більше 700 комбайнів різного призначення. Тракторами забезпечують машинобудівники Російської Федерації і Білорусії, автомобілями — горьківські машинобудівники, комбайни різного призначення надходять з Ростова, Гомеля, лів — із Карелії. У свою чергу новоукраїнці відправляють своїм братам з інших республік цукор, пшеницю, соняшник та іншу продукцію. А поділитися новоукраїнцям є чим: передові господарства збирають з кожного гектара по 40—45 центнерів пшениці, по 300 центнерів цукрових буряків, по 50—60 центнерів кукурудзи, по 20—25 центнерів насіння соняшника.

Наші успіхи — це плоди великої неперушної дружби радянських народів, їх взаємодопомоги. Ось хоч би таке. В третьому році п'ятиріччя чимало господарств району зібрало по 40 і більше центнерів пшениці з кожного гектара посіву. Район продав державі понад 100 тисяч тонн зерна. За це спасибі не тільки тим, хто вирощував урожай, а й тим, хто допоміг нам посівним насінням високоврожайних сортів озимої пшениці. Я маю на увазі наших братів з Російської Федерації і, зокрема, колгосп імені Кірова Лабінського району Краснодарського краю. Звідти кілька років тому ми завезли пшеницю сортів «Аврора» і «Кавказ». Нещодавно лабінському колгоспу імені Кірова ми відправили новий розкидач добрив, а вони нам — насіння високоврожайного сорту люцерни. І спеціалісти обох наших районів міцно дружать. Ось агроном колгоспу імені Леніна Володимир Бондаренко. Він їздив у колгосп імені Кірова, вивчав досвід роботи цього господарства. Разом з Іваном Панчохіним, агрономом лабінського колгоспу, побував на полях, ознайомився з організацією праці колгоспників, з запровадженням елементів наукової організації праці тощо.

ТА ХІБА тільки з краснодарськими хліборобами такі міцні зв'язки? Ось є в нашому районі колгосп «Дружба». Це один з найкрупніших спецгоспів області по відгодівлі молодняка великої рогатої худоби. Все тут зроблено за зразком колгоспів Белгородської області, де з метою вивчення досвіду спеціалізації у тваринництві кілька разів побував голова колгоспу Олександр Іліца. За передовим досвідом тваринників нашої області їздили в Тамбовську і Пензенську області, в Естонію. Особливо корисною була поїздка до російських братів на Тамбовщину, де завдяки умілій організації праці один колгоспник доглядає 1000 голів молодняка великої рогатої худоби. Тепер досвід тамбовців запроваджується в господарствах нашої області.

Міцні узи братерської дружби з механізаторами багатьох союзних республік підтримує і наша тракторна бригада. В бригаду приїздив Герой Соціалістичної Праці механізатор Микола Федорович Мануковський з радгоспу імені Кірова Новоусманського району Воронежської області. Він вивчав наші прийоми праці на вирощуванні просапних культур і, зокрема, кукурудзи. Цікавився ушлієнними посівами, організацією праці механізаторів, експлуатацією і способом збереження техніки. Про все це наші механізатори до найменших подробиць розповідали своєму російському братові. А недовго і я побував у М. Ф. Мануковського в бригаді, розпитував, приділявся до всього, що можна використати у себе.

До речі, не тільки М. Ф. Мануковський побував у нашій бригаді. Міцна дружба існує також між нашою бригадою і колективом механізаторів, очолюваним заслуженим механізатором Грузинської РСР Іваном Байдошвілі, з яким я познайомився на XXIV з'їзді КПРС.

За останні роки в нашу бригаду приїздили механізатори більше як з десяти областей Російської Федерації, а також з Білорусії, Вірменії, Грузії, Азербайджану і Молдавії. І з усіма, як брат з братом, від усього серця ми ділилися своїм досвідом.

Їздив до своїх друзів-колег у братській республіці і я. На Кубані побував у господарствах, де працюють механізатори Герої Соціалістичної Праці В. Я. Первицький і В. А. Світличний. Цікавився новими сортами озимої пшениці. Побував у місцевому науково-дослідному інституті сільського господарства.

Ось така вона, наша дружба! Від старшого покоління вона передається у спадок молоді. І коли я бачу за кермом трактора юнака чи дівчину, радію і знаю, що вони через усе життя пронесуть завоювання своїх батьків, примножать багатства нашої любовної Вітчизни, про яку в Основному Законі нашої країни — «Конституції СРСР» — говориться: «Союз Радянських Соціалістичних Республік є союзна держава, утворена на основі добровільного об'єднання рівноправних Радянських Соціалістичних Республік».



НЕЗАБУТНІЙ день в житті багатьох молодих людей відзначали вчора юнаки та дівчата Гайворона. На вечорі, що проходив у залізничному клубі імені Воровського і присвячувався Дню Конституції, в урочистій обстановці на-

В житті вступають 16-річні

чальник районного відділу внутрішніх справ М. В. Лошаков вручив паспорти тим, кому на цей день сповнилося 16 років.

«Путівки в життя» на цьому вечорі отримали кращі учні шкіл міста: Світлана Ткач та Людмила Крива з середньої школи № 1, Галина Гуменюк та Володимир Каланик з середньої школи № 2, Наталка Завальнюк з п'ятої школи та інші. Щастя вам в житті, друзі!

М. СОСОНСЬКИЙ,
Інструктор Гайворонського райкому комсомолу.

Я КРАЇНИ ІНШОЇ НЕ ЗНАЮ... ПРАПОРІ НАД КОЛОНАМИ

Багато щирих друзів має клуб інтернаціональної дружби нашої школи. Живуть і навчаються вони в усіх республіках Батьківщини. Цікаві листи, пам'ятні сувеніри, дарунки надходять нам від ровесників.

В квітні 1973 року наша делегація побувала у своїх талісманських друзів, які організували фестиваль «Юність звинувачує імперіалізм». Безліч незабутніх спогадів, вражень привезли кидовці з Естонії.

Напередодні свята Жовтня ми отримали запрошення від азербайджанських школярів на V зліт юних інтернаціоналістів «Заповітам Леніна вірні!». Першого листопада прибули до Баку. Наші друзі вже чекали нас, вітали квітами. Два наступних дні знайомилися з делегаціями інших республік. Разом вивчали Баку, його чудові площі, архітектурні пам'ятники.

Відкриття фестивалю відбулося у Бакінському державному університеті. До залу внесли 15 знамен союзних республік. Потім керівники делегації розповіли про роботу клубів інтернаціональної дружби. Під час поїздки ми побували у нафтогазодобувному управлінні імені Серєбровського, що розташоване на березі Каспійського моря, поклали гірлянди слави до меморіалу 26 бакінських комісарів, зустрічалися з акторами Азербайджанського Державного Російського драматичного театру, відвідали музей Г. Мусамбекова. Та найбільше запам'ятався день 7 листопада.

Всі фестивальні делегації крокували у святковій жовтневій колоні. Гарною вона була! Ми йшли у національних костюмах. Міцно взявшись за руки, співали пісень дружби.

Л. МАШИНСЬКА,
керівник клубу інтернаціональної дружби школи № 31 міста Кіровограда.

ГЕЗУІТИ ХХ СТОЛІТТЯ • ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ — «ПРИВАТНА СПРАВА»

ДИТИНА офіціантки Карін Геєрдіт із міста Фіргайм у ФРН померла на 248-му дню свого життя. Тільки тоді і вперше Карін Елеоноре Геєрдіт (28 років) ретельно прибрала свою маленьку дівчинку. Вона підпудрила Пат (ім'я дівчинки — Б. М.) сповила її новими білими пелюшками і накрила теплою ковдрою з візерунком веселих квітів. Маленькій Пат якраз виповнилось вісім місяців і вісім днів, але декілька хвилин вона вже була мертва.

Карін Елеоноре Геєрдіт привела в порядок зачіску і тільки потім забила тривогу серед своїх колег по роботі. «Уявляєте, Пат захлинулася!» В цю мить мати пролила декілька сльозин. А потім зникла.

Франкфуртські судові медики при розтині 58-сантиметрового трупу дитини виявили у венах майже не було крові.

Серце Пат було не більше, ніж у голуба, кишечник абсолютно порожній. Йі ноги були не товщі за великого пальця дорослої людини. Важила вона 2875 грамів. Під час народження вага її була 3600 грамів.

Що ж являє собою мати, яка 248 днів майже не годувала дитину?

Карін Елеоноре Геєрдіт в Гау, що поблизу Франкфурта, розпочалася зі своїм чоловіком чотири роки тому. «Слухай, я пішла до перукарня», — сказала вона і назад не повернулася. Покинувши чоловіка і трьох дітей, вона жодного разу більше не з'являлася у них. Під ім'ям Карін Еллен Сіменс вона почала у Фіргаймі нове життя... Фіргайм — невеличке містечко з 25-ма тисячами жителів, красивими будинками, сучасними церквами, прибутковими підприємствами і затишними кафе. Але є й інший Фіргайм. Він прокидається тільки вночі. Тоді із сусідніх каварн в шумні бари маленького містечка спрямовується потік американських солдат. Цьому нічному Фіргайму і належала Карін Еллен Сіменс. Вона прокидалася в своїх сорокатрьохметрових апартаментах тоді, коли відкривалися бари. Вона працювала офіціанткою і заробляла кожної ночі між 30 і 100 марками. Часто додому поверталася з одним із солдатів.

Від одного з них і народилася Патриція. Мати купувала для дитини все: пелюшки, пудру, крем, спеціальну їжу. Знайомих говорила: «Про мою дитинку турбується нянька». В дійсності, за дитиною ніхто не дивився. Коли в квартиру приїхала поліція, поряд з померлою від голоду дівчинкою, стояли чотири пляшки дитячої їжі — неторкнуті. «В неї не було сил зробити в своєму житті щось корисне», — сказали її знайомі, — «в неї не знайшлося навіть сили хоча б раз прибрати свою квартиру... Вона прибирала лише одне місце в своєму житлі — перед дзеркалом. Часто вона годинами причісувалась перед дзеркалом, в той час як її дитина тихо і безпомічно хликала, обезсилена голодом...»

Коли жінку виявила поліція, вона попросила доставити до неї чоловіка. Плачучи, спитала у нього: «У тебе є фото? Те, на якому наші діти?» Чоловік спитав: «Чому ти це зробила, Керін?» У відповідь вона мовчки здвинула плечима.

Ця, майже дослівно наведена стаття із західнонімецького журналу «Квік» (1970, № 48), не вигадка. Стаття розкриває реальні події, що відбулись в листопаді 1970 року в одному з невеличких міст Західної Німеччини, розташованому неподалік від Франкфурта-на-Майні.

Сам того не підозрюючи, автор статті пухлого буржуазного журналу дав конкретний приклад того, як соціальні умови капіталістичного суспільства породжують тип слабо-



Редянська людина, яка вперше безпосередньо знайомиться з капіталістичною дійсністю, відкриває для себе дійсно шалений світ — світ егоїзму, наживи, зневаги до людини, її світських почуттів, оголеного цинізму.

Буржуазна преса, здебільшого, змальовує, — часто із смакуванням, — картини звернення злочинів, садизму і людяно-ненавистності, обминаючи дійсні причини цих суспільних пухлин.

Не на останньому місці серед першопричин — засоби масової інформації. Тільки західнонімецькі телевізійні станції протягом року показують 730 гангстерських, шпигунських фільмів і бестселерів, де кров, насилля, розбещення...

Але головний винуватець — капіталістичний спосіб життя. Бо ж самі засоби задуранювання мас — його породження. Він, капіталізм, винен у зламі тисяч і тисяч людських життів. Йому сьогодні виносить присуд трудящий люд, йому виносить присуд історія.

Криваві руки генерала Піночета в Чилі і убивця власної дитини Елеонори Геєрдіт у ФРН — все це його «діяння».

Факти, наведені в статті «Чому!!!», взяті з сьогодишніх західнонімецьких журналів. Але могли б бути взяті з американських, англійських, бельгійських... З будь-якої країни, де владарює його «преподобіс» капітал.

Важко повірити, що істоти, які називають себе людьми, можуть творити таке, так по-звірячому знущатися над своїми дітьми.

ЧОМУ???



духу, безвідповідальної, здибної лише на чуттєві насолоди особистості. Від насолоди до злочину — логічний шлях і логічне завершення життя такої людини. Можна було б не зупинятись на цьому факті, як нетиповому, якби західнонімецька преса за останні роки не стала приділяти проблемі катування дітей батьками дуже великої уваги. Той же журнал «Квік» в 1971 році випустив цілу серію статей, присвячених цій проблемі. Методи катувань, які застосовували до своїх власних дітей, і які до подробиць описані в статтях, по своєму направленню і буззвірству не поступаються катуванням, які застосовували єзуїти до своїх ворогів в похмурі віки середньовіччя.

Рік тому, в жовтні 1972 року, «Квік» опублікував нову статтю, статтю з похмурою і трижовтою назвою: «1000 мертвих дітей звинувачують». В чому ж і кого звинувачують мертві діти? Звернемося знову до фактів. В наступні сказу, повідомив своїм читачам 25 жовтня 1972 року «Квік», Хайне Аренс, розбужений вночі плачем, в квітні 1971 року по-звірячому задушив свого шестимісячного сина Клауса. Вже декілька тижнів перед цим батько жорстоко бив маленького сина.

Але, можливо, і цей випадок — виняток і дійсно не типовий для взаємовідносин між



батьками і дітьми в Західній Німеччині? «Квік» на це питання відповідає так: «Доля маленького Клауса Аренса повторюється у нас кожний рік, принаймні, тисячу разів». Тисяча дітей на рік гинуть від рук своїх батьків!

ІНСПЕКТОР карної поліції Гертруд Ріппе не так давно заявила, що «число дітей, замордованих своїми батьками, постійно росте». «Квік» до цього сповістив: «Але тільки десять процентів таких випадків стають відомими. Інші ніколи не будуть розкриті, причини смерті 900 дітей замаскуються звинуваченнями». І далі: «Наші 150.000 дітей батьки б'ють, обливають кип'ятком. І ці випадки на 90 процентів залишаються нерозкритими». Професор інституту судової меди-

цини в Дюссельдорфі Елізабет Трубе-Бекер нараховує ще менший процент розкритих випадків. «Загальновідомо, — пише вона, — що найбільше 5 процентів випадків жорстокого ставлення батьків до дітей розбирається в судових інстанціях». «В 1969 році, — писав не так давно молодіжний журнал «Конкрет», — до суду за катування дітей були притягнуті 4000 дорослих, 2500 з них були засуджені». В порівнянні з загальним числом злочинів цифра мізерна. Елізабет Трубе-Бекер в зв'язку з цим пояснює: «Жорстоке поводження направлено в більшості випадків на дітей найменшого віку, які, природно, не мають ніякої можливості подати заяву в суд і дати показання. Більш доросла дитина боїться злочинця, дальших страждань. Тому вона, як правило, дає показання невірні, в результаті яких винуватець звільняється. Інші діти мовчать тому, що вони з моменту народження не знають іншого обходження, крім жорстокості». І, звичайно, не випадковий практичний висновок з цих фактів, зроблений головою гамбургської секції Німецького

ДЕКІЛЬКА тижнів тому в місті Бург Ельтц (Ейфель) один пенсіонер спостерігав таку сцену. На стоянці біля машин чоловік бив хлопчика так, що той втратив свідомість і впав. Машина, в якій знаходився хлопчик, належала Герберту Фрізу. Батько врешті-решт був покараний — за пової дитини його засудили до десяти місяців ув'язнення. В ході процесу Рені-Роз на суд не викликалась, і судді не знали і не доклали щонайменших зусиль до того, аби дізнатись, що вона по-звірячому замучена батьком. З'ясувалось це значно пізніше. В кінцевому рахунку Г. Фріз був засуджений на сім з половиною років.

Приклад, наведений журналом, говорить сам за себе. Він ще раз переконливо показує, що злочини по відношенню до дітей в Західній Німеччині здійснюються фактично припугнанні державних інстанцій, говорячи іншими словами, держави в цілому. За юридичним законом ФРН, кожний громадянин Західної Німеччини має право на покарання своїх дітей. І перше, що чує поліцейський, переступаючи поріг дому злочинця, це: «Не втручайтесь в мої справи. Виховання дітей — це моя особиста справа!»

Тепер стане зрозумілим і інший приклад, наведений журналом «Конкрет». В середині листопада 1972 року в місті Райнхаймо в пустому приміщенні від голоду померло двоє маленьких дітей. Протягом десяти днів сусіди чули плач і склипування дітей, але ніхто з них нічого не зробив для врятування їх. «Так, — підсумовує журнал, — в Німеччині не помирають навіть собаки». І, звичайно, із сарказмом відповіде журнал, не випадково, що в Західній Німеччині об'єднання по захисту тварин нараховує 500 тисяч, а спілка захисту дітей — всього лише 20 тисяч членів.

Ні «Квік», ні «Конкрет», зрозуміло, не приходять до висновку про те, що людей еготистичних, байдужих до страждань інших людей формує саме суспільство, буржуазна мораль. Але цей висновок напрошується сам.

«Конкрет», як журнал більш радикальних поглядів, пробує глибше проникнути в суть явищ і виділяє ряд причин, які, за визнанням авторів, несуть соціальний характер. Журнал опирається при цьому на дослідження, проведене в 1968 році адвокатом доктором Урзулою Менде і дипломованим психологом Хайди Кірш. Ними були вивчені матеріали 200 судових справ про випадки жорстокого поводження батьків з дітьми. І ось їх висновки.

1. Злочинці і їх жертви жили, як правило, в поганих життєвих умовах. Соціальна білість серед них, недостатній матеріальний прибуток, тісні житлові умови, хвороби і алкоголізм — зустрічаються так само часто, як і ненормальні сімейні стосунки. Дуже часто катуються нещасливі діти.

2. Винні і їх жертви в більшості випадків, стверджують автори дослідження, за рівнем розумового розвитку належать до групи людей середніх здібностей, мало здатних, відстаючих, таких, які мають дефекти.

3. Тяжкі життєві умови батьки, як правило, не можуть перебороти; нервова напруга, яка виникає при цьому, знаходить розрядку по відношенню до дітей.

Заключне резюме авторів дослідження таке: жорстокість по відношенню до дітей «є, перш за все, наслідком суспільних зв'язків, всі неприємності, які впливають з них, дають можливість для їх прояву». І з цим не можна не погодитись.

Б. МОРОЗОВ.

Я КРАЇНИ ІНШОЇ НЕ ЗНАЮ...

ЗУСТРІЛИСЯ В „СЛАВУТИЧІ“

На крутому березі Кременчуцького моря височить ажурна сучасна п'ятиповерхова споруда, на фронтоні якої знісся високо в небо парусник, а поруч напис: «Турбаза «Славутич». База розрахована на одночасне поселення 273 туристів і екскурсантів. До послуг приїжджих — затишні кімнати на два-три місця з балконами-верандами, на кожному поверсі обладнали холли відпочинку, де встановлено телевізори. В холлі третього поверху проводяться бесіди, лекції, з якими часто виступають лектор Світловодського міського мистецького театру Віктор Давидюк, завідувача міською бібліотекою № 1 Поліна Попова, інші товариші.

В розпорядженні турбази — два комфортабельні автобуси, що зустрічають на пристані гостей.

Безперебійну роботу транспорту забезпечують водії автобусів Микола Чечиков, Василь Сідненко та Анатолій Кавашенко, які доставляють туристів з пристані до бази, де їх гостинно приймають адміністратори Микола Косенко, Віра Липова.

Турбаза обслуговує гостей за чотирма маршрутами. Туристи усіх маршрутів знайомляться з Світловодськом, його чудовими вулицями і проспектами, школами і культурними закладами, звершують екскурсію на Кременчуцькій ГЕС імені 50-річчя Великого Жовтня. Потім, в залежності від маршруту, одні їдуть у Кременчук, інші — в Полтаву, де бувають в музеях Макаренка, Полтавської битви, знайомляться з іншими історико-архітектурними пам'ятниками.

Туристи відпочивають на лоні природи два дні. Відбуваються туристські змагання, скандинавські норми ГПО, які приймають старший інструктор з туризму Тетяна Карніна та інструктор Іван Мазуренко.

Відпочиваючі можуть поїхати в Павлиш, завітавши в музей В. О. Сухомилинського, —

знайомляться з життям і діяльністю видатного радянського педагога. В Світловодську наші гості здійснюють прогулянку по морю на теплоході «Герой Борис Суровцев».

За перший сезон роботи турбази в нинішньому році тут побувало 7500 чоловік з усіх кінців нашої неосянної Батьківщини. Серед них — москвичі Анатолій Клиновський і Євген Кордонський, Сергій Сухов із Красноярська, Віктор Тумашевич із Тюмені, Сулейман Іскандеров із Баку, молоді подружжя Федоренків, Віктор і Світлана, із Братська, кіровоградці Володимир Гатажков, Лариса Шеврякова, посланці дружньої Болгарії Борис Димитров, Михал Божинов та багато інших.

Всі, хто побував на турбазі, залишають її з хорошим настроєм. Про це свідчать записи у книзі відгуків та пропозицій.

Ось що пишуть кіровоградки В. Веретеникова, Н. Концер, Г. Ложнова: «Ми, туристи, виносимо щире подяку директорів турбази Н. С. Мусі, старшому інструкторові з туризму Т. С. Карніній, адміністраторові В. А. Липовій та іншим працівникам бази».

Велике Вам спасибі за гостинність, за гарний настрій...».

Нині колектив «Славутича» готується до прийому гостей у новому сезоні. Тут споруджується ідальня, клуб на 240 місць, де буде своя стаціонарна кіноустановка, створюються умови для гри в шахи, шашки, настільний теніс, більярд, працюватиме бібліотека.

Ведуться роботи по впорядкуванню території турбази, споруджено волейбольний і баскетбольний майданчики, тенісний корт.

Отже, «Славутич» запрошує туристів, де створено всі умови для їх культурного і веселого дозвілля.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учитель середньої школи робітничої молоді № 2,
м. Світловодськ.

Танець, пісня... Вони завжди там, де радість життя, радість творчості. Щедрий світ краси і глибоких почуттів для нашого сучасника став невід'ємним. І тому день від дня зростає кількість учасників художньої самодіяльності, — робітники, колгоспники, учні свій вільний час присвячують ажурній сцені.

На фото: український танець виконує ансамбль пісні і танцю Будинку культури обласного управління профтехосвіти.

Фото В. КОВПАКА.



ЗДОРОВ, СОЛДАТЕ ШВЕЙКУ!

Прем'єра, прем'єра! Звістка ця завжди хвилює театралів. А тут, вперше на кіровоградській сцені, знаменитий Йозеф Швейк — невмирущий герой Ярослава Гашека.

До фестивалю чехословацької драматургії в Радянському Союзі колектив Кіровоградського

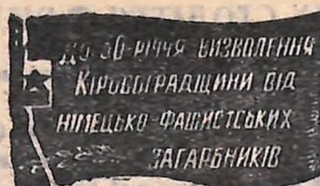
обласного музично-драматичного театру імені М. Я. Кривинського поставив музичну комедію В. Лукашова «Пригоди бравого солдата Швейка» за мотивами славнозвісного роману.

Режисер комедії — Р. Королькова-Степаненко, головну роль виконує артист В. Бабич. В спектаклі зайняли народний артист УРСР Г. Семенов, заслу-

жені артисти УРСР І. Кравцов та С. Мартинюк, артисти В. Смичок, Б. Ткаченко, О. Яриш, В. Корольков та інші.

Художнє оформлення вистави виконав за мотивами ілюстрацій Йозефа Лади головний художник театру В. Єременко.

Перші спектаклі нової комедії пройшли з великим успіхом.



ТРИДЦЯТЬ років тому, війська 2-го Українського фронту під командуванням генерала армії І. С. Конєва в складних умовах осіннього бездоріжжя, перемагаючи шалений опір німецько-фашистських військ, просувалися вперед на степових просторах Кіровоградщини.

На початку грудня наші війська визволили ряд населених пунктів Олександрійського району — Бандурівку, Протопопівку, Малу Березівку, Новополіпівку, вузлову залізничну станцію Користівку. В районі Бандурівки частини 214-ї стрілецької дивізії завдали ворогові значних втрат і захопили багато трофеїв. В жорстоких боях за Протопопівку і Користівку героїчно билися воїни 13-ї гвардійської стрілецької дивізії. Відзначилися артилеристи сержант В. Ігнатенко,

ПОДВИГ ПІД ОЛЕКСАНДРІЄЮ

6 ГРУДНЯ 1943 РОКУ РАДЯНСЬКІ ВІЙСЬКА
ВИЗВОЛИЛИ МІСТО ОЛЕКСАНДРІЮ

комсомолец С. Шевнін, комуніст В. Арсалимбеков. Вони знищили три ворожі танки.

В жорстоких боях за шахтарське місто велику роль відіграли рухомі частини 8-го механізованого корпусу. Вони стрімким маневром зруйнували оборону противника і проникли в гітлерівський тил, порушили зв'язок між вузлами опору. При визваленні Олександрії 116-та танкова бригада завдала сильного удару фашистам з лівого флангу і блокувала вузли їх опору.

Разом з танкістами в місто вийшли піхотні частини 33-го гвардійського стрілецького корпусу. Вони громилі загарбників у вуличних боях. Гітлерівці чинили шалений опір, та воїни 111-ї стрілецької дивізії вдарили по флангах і швидко вийшли в тил ворога. В той же час гвардійці 13-ї гвардій-

ської стрілецької дивізії прорвали оборону противника на правому фланзі і увірвалися на околиці Олександрії з північного заходу. Ворожі частини були стиснуті в центрі міста в півкільце і, побоюючись повного оточення, почали тікати на правий берег ріки Інгулець. В цей обстановці гвардійці перегрупували свої сили і знову з трьох сторін вдарили по загарбникам, вибивши їх з останнього опорного пункту.

Таким чином, в ході десятиденних наступальних боїв радянські війська зломали шалений опір гітлерівців і вранці 6 грудня 1943 року повністю визволили Олександрію від фашистських окупантів. Над містом замайорів червоний прапор перемоги. Олександрію визволяли з'єднання 33-го гвардійського стрілецького корпусу під командуванням генерал-лейтенанта М. І. Козлова в складі 13-ї гвардійської стрілецької дивізії генерал-майора Г. В. Бакалова, 111-ї стрілецької дивізії полковника М. О. Бушіна, 6-ї гвардійської повітряно-десантної дивізії генерал-майора О. М. Сазонова і з'єднання 8-го механізованого корпусу під командуванням генерал-майора танкових військ А. М. Хасіна.

Наказом Верховного Головнокомандуючого від 6 грудня 1943 року за ознаменування досягнутих успіхів 11-ті з'єднання і частини, які відзначилися в боях за визволення міста, присвоєно почесне найменування «Олександрійських». Солдати і сержанти, офіцери і генерали з великою радістю і гордістю могли сказати: «Ми — олександрійці».

На підступах до міста хоробро билися з ворогом солдати, сержанти і офіцери 3-го батальйону 34-го полку і 13-ї гвардійської дивізії старшого лейтенанта В. Алексєєва. Гвардії молодший лейтенант О. Петрушин перший зі своїм взводом увірвався у ворожі траншеї на східній околиці Олександрії. Він був важко поранений, але воїни взводу на чолі з сержантом З. Кириченком просувалися вперед і вели за собою гвардійців.

В цих боях відзначилися воїни частини під командуванням майора М. Головіна. Мінометники старшого лейтенанта С. Гор'яна на околиці міста відбили контратаку і знищили понад 100 загарбників. Броньбійник сержант В. Писоваров вивіз із ладу сім ворожих кулеметних точок і в рукопашній сутичці знищив десять гітлерівців. Солдат П. Струвенець багнетом заколов 12 фашистів. Мужньо билися з ворогом кулеметники С. Гушель, І. Чучин, М. Чернушов. Вони відбили контратаку ворога і знищили понад 30 гітлерівців. Героїчно громилі ворога воїни-танкісти із 116-ї танкової бригади, якою командував підполковник Євгеній Антонович Юрєвич.

Таких ратних подвигів воїнів в боях за визволення Олександрії і населених пунктів Олександрійського району було багато. Тисячі солдатів, сержантів, офіцерів і генералів, комуністів і комсомольців — вірних синів і дочок радянського народу — були нагороджені орденами і медалями. А молодшим лейтенантам В. О. Белоросову і М. М. Козлову, старшим лейтенантам В. Г. Завадському і П. О. Баранову і капітану П. Ф. Алексєєву присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Трудящі Олександрійщини безмежно вдячні воїнам-визволителям. Вони свято шанують пам'ять тих, хто віддав своє життя в ім'я перемоги над ворогом. Там, де точилися запеклі бої, встановлені пам'ятники і обеліски. В Олександрії споруджено меморіальний комплекс на честь воїнів-визволителів.

І. АРТЕМЕНКО,
кандидат історичних наук, учасник визволення Олександрії.



8 СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Гімн настигає для всіх. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для дітей: «Умлі руки». (М). 10.00 — «Поезія». О. Яшин. (М). 10.30 — Інтербачення. Кольорове телебачення. Концерт молодих виконавців. (М). 11.15 — «17 моментів весни». Телевізійний багатосерійний художній фільм. 7 серія. (М). 12.30 — Концерт для дітей. (Львів). 13.20 — «Я люблю море». Кінонаріс. (Херсон). 13.55 — «Літературна субота». (К). 14.15 — «Телевізійний екран пошани». (Кіровоград на Республіканському телебаченні). 15.00 — «Одеський оперний». Музикальний фільм. (К). 15.45 — Пошта програм «Здоров'я». (М). 16.15 — «Музика сьогодні». По концертах залах Москви. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 17.30 — «Пісня-73». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «17 моментів весни». Телевізійний багатосерійний художній фільм. 8 серія. (М). 19.15 — «Танцює М. Шпек». Телевізійний музичний фільм. (М). 19.40 — Вистава «Віра, Надія, Любов». А. Арутюнов. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження вистави. (М). 22.30 — Спортивна програма. (М). По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 12.05 — «В селі хорошому». (Дніпропетровськ). 12.30 — «Дяк вас, батьки». (М). 13.00 — «Життя танцю». (М). 14.00 — Художній фільм. «Моя любов». (М). 15.20 — Кольорове телебачення. Телевізійний документальний фільм. (М). 15.45 — «Репортер». (Харків). 16.30 — Народний телесупермаркет. (К). 17.00 — Спортивна програма. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.45 — Кольорове телебачення. Програма документальних фільмів. (К). 20.45 — «На добраніч, діти». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Ключ». (К). 22.55 — Вечірні новини. (К).

9 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Радіо гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу». (М). 11.00 — Прем'єра телевізійного багатосерійного спектаклю «Хлоп'ята з нашого двору». Історія п'ята. (М). 11.35 — Кольорове телебачення. Прем'єра науково-популярного фільму «Місячний слід». (М). 11.45 — «Музичний кіоск». (М). 12.15 — «Сільська година». (М). 13.15 — Інтербачення. Співає Л. Філатова. (Львівград). 13.45 — «За накресленнями ХХІХ з'їзду КПРС». «Школа Гітлава». (Кіровоград). 14.15 — «Ного головна тема». (Харків). 14.45 — Камерні твори українських композиторів. (К). 15.30 — Кольорове телебачення. «Музична пошта». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «17 моментів весни». Телевізійний багатосерійний художній фільм. 9 серія. (М). 19.30 — Концерт-звіт майстрів мистецтва та художніх колективів Київщини. (К). В перерві — «На добраніч, діти». (К). По закінченні — програма «Час». (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 12.05 — Для юнацтва. «Марш дружби». (Одеса). 12.35 — Для дітей. «Пригоди солдата Пешкова». Телевізійна. (К). 13.45 — Екранізація літературних творів. «Дубровський». Художній фільм. (М). 15.00 — Концерт. (М). 15.15 — «Поезія». (М). 15.30 — Тележурнал «Гірники». (Донецьк). 16.00 — «Закон і ми». (К). 16.30 — Для дітей. «Зустріч з природою». (К). 17.30 — Спортивна програма. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Інтербачення. Авторський вечір О. Новікова. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження авторського вечора О. Новікова. (М). 22.30 — Спортивна програма. По закінченні — новини. (М).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Пуначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Погода

5—6 грудня на території області і міста Кіровограда — хмарна з проясненнями погода, переважно без опадів. Вітер північно-західний, 5—10 метрів на секунду. Температура повітря вночі 5 грудня 7—12, 6 грудня 10—15, удень 4—6 градусів морозу.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.